USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. Mgr. Martinem Jančou, advokátem, se sídlem Mikulášské náměstí 11, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2021, č. j. MV-81058-4/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 8. 2021, č. j. 57 A 96/2021 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši **5.000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k jeho rukám do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1]Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 17. 3. 2021, č. j. OAM-17883-30/DP-2019, podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

[2]Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 6. 2021, č. j. MV-81058-4/SO-2021, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání zamítla a toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3]Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 17. 8. 2021, č. j. 57 A 96/2021 - 27, zrušil své předchozí usnesení ze dne 9. 8. 2021, č. j. 57 A 96/2021 - 11, a žalobu proti rozhodnutí žalované o odvolání odmítl.

[4]V odůvodnění usnesení krajský soud nejprve konstatoval, že jelikož žalobce v podané žalobě neuvedl žádné žalobní body, vyzval jej usnesením ze dne 9. 8. 2021, č. j. 57 A

96/2021 - 11 (dále jen „výzva k doplnění žalobních bodů“), k jejich doplnění ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalované zmocněnci žalobce. Z obsahu žaloby totiž krajskému soudu nebylo zřejmé, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno. Žalovaná následně krajskému soudu zaslala doručenku, z níž vyplývalo, že předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 7. 2021. Krajský soud dále konstatoval, že výzva k doplnění žalobních bodů se soudu vrátila jako nedoručená zásilka.

[5]Ve vztahu k řádnému a včasnému doplnění žalobních bodů krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, přičemž konstatoval, že v posuzovaném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 7. 7. 2021. Třicetidenní lhůta pro podání žaloby stanovená v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak uplynula dnem 6. 8. 2021. V poslední den uvedené lhůty žalobce podal včasnou žalobu proti rozhodnutí žalované, neuplatnil však žádný žalobní bod. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené žalobu odmítl.

[6]Pro úplnost dále krajský soud uvedl, že výzvu k doplnění žalobních bodů nedoručoval podle § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, jejím vyvěšením na úřední desce soudu, neboť bez ohledu na skutečný okamžik doručení této výzvy nebylo objektivně možné, aby žalobce žalobní body doplnil včas, tj. ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí žalované. Předmětná výzva byla nadto krajským soudem vydána až po uplynutí zmíněné lhůty, přičemž je zřejmé, že v případě, kdyby krajský soud před jejím vydáním věděl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno již dne 7. 7. 2021, vůbec by k vydání předmětné výzvy nepřistoupil. Zároveň by žalobu odmítl pro chybějící povinnou náležitost spočívající v absenci žalobních bodů. Vzhledem k tomu, že výzva k doplnění žalobních bodů byla pouze usnesením, kterým se upravuje vedení řízení, a jejím obsahem tak nebyl krajský soud vázán, předmětnou výzvu zrušil.

[7]Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8]V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se s rozhodnutím krajského soudu neztotožňuje a odkazuje na svá tvrzení uváděná v průběhu řízení o uplatněných opravných prostředcích. Dále konstatoval, že si nebyl vědom žádného porušování místních předpisů, nebyl zaměstnán na pracovní smlouvu, ale plnění poskytoval na základě smlouvy o dílo, přičemž byl objednatelem ubezpečován, že popsaný způsob plnění je ve stavebních zakázkách v České republice standardní. Rozhodnutí o správním vyhoštění pak podle stěžovatele nelze vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, případně hrozí-li cizinci v zemi jeho původu trest smrti, mučení a nelidské či ponižující zacházení. Dále stěžovatel zdůraznil, že Listina základních práv a svobod garantuje cizincům řadu práv, která mohou být jejich vyhoštěním dotčena, přičemž v této souvislosti poukázal na aktuální situaci v zemi jeho původu a jeho odůvodněné obavy z návratu do vlasti. Stěžovatel namítl, že po celou dobu jeho pobytu na území České republiky řádně plnil všechny své povinnosti a dodržoval právní řád. Uvedené skutečnosti však správní orgány dostatečně nezkoumaly. Rozhodnutí žalované je tak zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9]Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v ní stěžovatel nezmínil žádné skutečnosti prokazující nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu, nýbrž pouze zopakoval odvolací námitky. Kasační stížnost tak není důvodná a je možné se plně ztotožnit s posouzením věci krajským soudem, jehož usnesení bylo řádně a přezkoumatelně odůvodněno. Proto žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny kasační námitky směřují proti žalobou napadenému rozhodnutí, neboť stěžovatel v nich poukázal na nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života, porušení svých práv zaručených Listinou základních práv a svobod, aktuální situaci v zemi původu i obavy z návratu do vlasti. Krajský soud však napadeným usnesením stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalované odmítl pro absenci včas uplatněných žalobních bodů. Proti tomuto výroku usnesení krajského soudu, respektive proti důvodům, na nichž je usnesení o odmítnutí žaloby postaveno, však kasační stížnost nesměřuje a stěžovatel v ní neuvádí, v čem má nezákonnost tohoto rozhodnutí spočívat, a proto stížnostní důvody nelze podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ostatně i samotná kasační stížnost odkazuje jen na důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Za této situace se kasační stížnost opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto podle § 104 odst. 4 téhož zákona není přípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003 - 31, publikované pod č. 738/2006 Sb. NSS, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009 - 43, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, publikované pod č. 2103/2010 Sb. NSS).

[11] S ohledem na všechny tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřípustnost. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, avšak jeho návrh na zahájení řízení byl před prvním jednáním (vydáním rozhodnutí ve věci samé) odmítnut, rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5.000 Kč. Uvedená částka bude podle § 10a odst. 1 tohoto zákona stěžovateli vrácena z účtu Nejvyššího správního soudu k jeho rukám (soudní poplatek byl uhrazen z bankovního účtu stěžovatele), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu